

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Непадовичъ.

Овај листъ налази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му а годишня безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дуќанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Алтдорфу видли смо оно место, гди е она липа бы-ла на којој е Геслеровъ шеширъ висіо, место те лице са-да е лепа чесма начинѣна, која у накрстъ воду изъ едногъ камена точи, а на томе камену стои мала штатуа Вилхел-ма Тела, са иѣговимъ синомъ и стреломъ и лукомъ. Но одвећ е далеко и цевѣротно, као што су намъ ту кази-вали, гди е ошъ стајо, кадъ е ябуку на глави свогъ сына устрелио. — Изъ Алтдорфа како смо изашли зауставимо се на ђуприј едне мале реке, која е изъ брега врло брзо текла, то е было место и река, гди е се тай великій Швай-церацъ Вилхелмъ Тель удавио, кадъ е хтео едно дете да избави, кое е у воду пало было. — Мало подалъ гледа-ли смо стрелиште, гди швайцерци гађаю нишанъ.

Изъ Алтдорфа кадъ смо пошли, почело е право ђач-ко путовањ. Ербо одвоимо се одъ својо другіи путника, и сами ми пођемо далъ. Было насъ е доста, близо 20 ста-ры или нови познаника, а све ђаци, сви готово едни го-дина — и сваки може себи представити како е се весе-ло путовало, како е се певало и смејло. Што е годъ анекдота, и смешны досетљивости было, то е се прича-ло. Мы смо ишли све узъ реку Раисъ. — Но време насъ из-да, и на еданъ путъ киша почне плюскомъ падати, а села, или какве гостилнице нигди близу небеше. Смей и шала престане, и не само песме, него и говоръ сасвимъ се утиша, само шлапанъ по блату была е сва забава на-ша, и сваки е корачао, као да одъ смрти бежи. Неки су ишли брже, а неки лакше, и тако отегнемо се узъ путъ као разбиена войска. Найпосле дођемо у едно мало се-лце, кое се зове Клусъ. Кадъ дођемо у то село, мокри, озебли, гладни и жедни, забунимо све люде у гостилници, и читаво е село ямало посла, докъ насъ е сместило и за-довольило. — Како е кои улазио у гостилницу, јошть сѣ врата е викао, и тражио што да еде или пије — еданъ оће вина, други оће пива, трећи тражи да му мокре кошуљъ неглаю, едни вичу: „дай што годъ да едемо!“ А многи отишли у куйну, па сами прже на масти яя, и ваде изъ лонца полукувано месо па еду, и нашль неку ябуковачу па безъ мере точе те цио, едномъ речи, као каква глад-на войска, кадъ освой какву варошъ па плячка. Нить се знало ко пије ни ко плаћа — такву смо забуну начинили, да е газдарица хтела само да заключа куйну и подрумъ па да бежи у комшиљукъ, по иѣне иѣри я сынъ, сѣ най-већомъ итриномъ и задовольношћу послуживали су го-сте, ер е се лако могло видити, да се одъ такви текъ гостию, може коя крайцара наплатити за свашто више не-го што вредъ, и него што се обично плаћа

Мы кадъ вечерамо смиримо се, и поделимо по со-бама да спавамо — јошть се ніе было смркло — сасвимъ, али ипакъ свисмо одма поспали. — Сутра данъ кадъ се пробудимо было е готово подне. Киша е единако ишла премда не тако яко као прошлогъ дана. Остали бы ту у Клусу, да чекамо лепо време, но нисмо се могли сло-жити, едни кажу кисело вино, други кажу неваля ниво, но највећей е узрокъ што е гостилница тескобна была. — Пођемо далъ, путъ е единако водио узъ брдо, то е путъ Сент-Готхардскій, кои е врло вешто начинѣнъ, а може се слободно рећи зиданъ, тай е путъ чини ми се Буна-парта градио, и све е ишао узъ реку Раисъ, и часъ на едну, часъ на другу страну преводио насъ. — И тако до-прати насъ киша доведе, (до Вазена), гди смо нашли про-страну гостилницу, која насъ може све повольи сместити и угостити, и зарекли смо се да пркосимо киши, и да се-димо овде дотле докле годъ она наполю падала буде. Ово место већъ тако високо лежи, да према нама види-мо на бреговима како снегъ пада. — Чекајући да киша престане ніе намъ одвећъ дуго време было, мысмо зато време п-сали своје дневнике, правили нове планове за пу-товањ, рачунали колико јошть имамо да се неѣмо до-врѣа брега, но најбрже намъ е време пролазило кадъ смо спавали.

САДИ МУСЛАДИНЪ И ДЕРВИШИ.

„Я самъ ситъ ученогъ сваѣаня мои Улема и Ме-дервиша“ рекне Султанъ Солиманъ своје верногъ вези-ру Ибраиму. „Една е само истина, и зато нека буде и една само наука.“

„Али ко ће намъ известно казати, кое е одъ разны мнѣнїа учены најправіе?“ усуди се везиръ казати му.

„Разумъ“, одговори Султанъ.

„Ты беседишь мудро“, придода Ибраимъ: „разумъ е свеѣа, сѣ којомъ осветляемо предмете нашегъ истражи-ваня. Али како ће бити, ако еданъ овај драгоцѣный предметъ гледа сѣ наличїа, а другїи сѣ лица? првїи бы зайста казао: ова е стваръ суровъ и неваляо одиракъ, а другїи напротивъ: явидимъ чудноватый створъ кичице пу-не вештине.“

„Тако ми браде отца могъ!“ повиче Солиманъ: „сва-кїи нека гледа ствари сѣ праве стране.“

„То чїне само мудраца“, рече везиръ.

„Дакле одсада нека важи мнѣнїе само најмудрїегъ у нашимъ школама. Напиши еданъ ферманъ, кой ову мою волю обзнаюе.“

„Твой е робъ савъ уво“, одговори Ибраимъ“, али онъ незна коимъ ће начиномъ пронаћи између толико милиона, кои се теби покораваю, наймудриегъ.“

„Сазови Улему предъ мой престолъ; нека ми они наймудриегъ у држави пронађу.“

„Онда ћешъ ти толико Соломона познати, колико Улема имашь“, одговори непоколебимый везиръ. „Да ћу мою седу главу, ако сваки одъ нѣи не уздржи своју вредну особу за најспособнију и наймудрију а своју науку за најистинитију.“

Султанъ намести срдито ястукъ миндерлука, пуштаюћи велике димове изъ нѣговогъ чибуга.

„Ты се лютишь на твога слугу“, рече везиръ: „али може л' онъ бити кривъ, што су човечія срца тако суетомъ обузета, да су и прости дервиши мнѣнїе мудрога Сади одбацили усудили се. Саслушай догађай, кой се благословеномъ Садию случїю, кадъ се едномъ у зорукрозъ сокаке одъ Халепа шетаю, у обичнимъ мислима занешеть ишао е полако напредъ. Наеданпутъ узнемири га неко ясно викањ у нѣговимъ мислима. Погледа око себе и опази два дервиша, кои се свађаю и толико су се већ еданъ на другогъ налютили, да су се хтели за браде почупати. „Браћо!“ рече имъ онъ, „како е раздоръ ваше душе обузео, да вы суровимъ речма правовѣрне изъ ютренѣгъ сна будите.“

„Башъ добро си дошо, добрый Мусладине“ рече за гушльиво еданъ: „твоя мудрость утераће овогъ незналицу у лажъ. Магараць, оће да докаже да е снегъ на Арарату угасито плаветанъ, а я самъ га моимъ очима видю, да е црвень као ружа.“

„Онда си морао имати црвено ципарско вино у глави!“ повиче другїй. „Я самъ нашао, да е угасито плавь; осушїю ми се да богда езыкъ, ако истину неговоримъ.“

„У кое си време угледао вр' Арарата?“ запитала Сади првога.

„Рано у зору!“ одговори овай.

„А ты?“

„Кадъ е сунце зашло.“

„Онда сте обойца добро видели, а такођеръ и рђаво!“ рече мудраць.

Дервиши се намрште и погледаю брзо у Сади.

„Слушайте ме!“ рече далъ Сади: „ты си брате гледао вр' Арарата, кадъ га е зора своимъ сѣнїемъ румениломъ обасула; а ты си га опетъ сматрао, кадъ су плаве сенке вечера на нѣговомъ вр'у почивале. Я самъ съ мое стране тогъ мнѣнїя, да снегъ на оной планини нїе ни плаветанъ ни црвень, него бео као и свуда.“

Онда викну дервиши на нѣга: „ко си ты, што оћешъ да си паметнїй, него други люди? недолазишь ли ты са каляви обала Триполице, гди си ты као робъ едного каурина колица вуко?“ Затимъ се сагну и потражу каменъ, а мудраць мораде у бѣгству спасенїе тражити.

Солиманъ насмее се приповедки везира и одъ то доба нїе се више бринуо за разпре учены людїй.

М И Р О Ћ И Я.

(Речникъ за животъ.)

Втори Иосифъ царъ аустрийскїй, быо е онай редкїй владатель, коме су слобода, право, срећа и напредакъ нѣговогъ народа, исто тако миле были, као нѣгова круна. Онъ е у едно быо царъ, грађанинъ и философъ. Онъ е се често преоблачїю у различне альфине, и тако одаюћи

свуда, слушао е своимъ ушима мнѣнїя, свои поданика о себи и о своемъ управленїю. О нѣму има много анекдота. — Онъ кадъ е дошао у Прагъ, и община Еврейска изађе предъ нѣга, и кадъ види колико у самомъ Прагу Евврея има, рече: „Међеръ цареви аустрийскїй право имаю, што су метули у свое титуле, да се зову и краљмъ Брусалима!“ — Кадъ е царъ Иосифъ подъ именемъ Графа Фалкенштайна у Паризу быо, налазио е врло велико задовольство, да преобученъ и безъ икаквогъ злата и пратїи ода свуда, и тако еданъ путь сврати се у едну кафану, да се одмори — еданъ почне съ нѣиме разговоръ, и понуди га да играю едну партїю шаха, царъ пристане, и изгуби прву партїю; и замоли оногъ да играю іоште да бы и онъ кою партїю добыо. „Немамъ времена“, одговори онай „морамъ ићи у театоръ, да видимъ цара Иосифа, кои ће за цело тамо доћи.“ „А, оставите се тога одговори царъ „немате шта видити, човекъ као и остали люди.“ „Никако немогу изоставити ову прилику, я га морамъ видити, то е великїй человекъ.“ Царъ кои е радъ быо да іоште неиде рече му: „Я васъ увѣравамъ, да докъ самъ я овде, царъ Иосифъ неће доћи у театоръ, еръ онай кога вы желите видити у театру, моли васъ овде да играте съ нѣиме, іоштъ едну партїю шаха.“ — Царъ Иосифъ кадъ е путовао по Рватской, примѣти у гомили народа, едного врло високогъ човека, то му буде чудновато, и радъ буде знати колико е стопа высокъ, зато зовне га себы, и запитала га: „колико имашь ты стопа?“ „две ваше величество.“ Одговори высокїй Рватъ царъ се насмее, и нїе га далъ ништа питао. — Царъ Иосифъ заповеди те се повиси данакъ, и да се плаћа увозъ за рану у Бечу — после краткогъ времена зовне управителя вароши, и запитала га: „Шта говорите што самъ повисио данакъ?“ „Вичу и роптаю наопако сви противу вашего величества.“ Одговори управитель. „Добро е то“ рече царъ, и заповеди те се опетъ на ново повисе сви данци — на потомъ запитала опетъ Бечкогъ управителя: „Шта садъ говорите?“ „Іоштъ горе вичу и псуо, нико ий неможе сносити.“ Одговори управитель. „Добро е то.“ Одговори царъ, и заповеди те се опетъ повиси данакъ. После краткогъ времена зовне бечкогъ управителя, и опетъ га запитала: „Шта садъ говорите, вичу ли на мене?“ управитель одговори весело: „Сада могу вашему величеству, весео гласъ явити, да нико неговори ништа, нико невиче, нико не протестира, сви су се смирили, и сви ћуте.“ „То е зло мой браико!“ повиче царъ, и заповеди да се свуда данакъ спусти, и све могуће олакшице да се учине. —

БОЙ СЪ МЕДВЕДИМА.

У години 1843. наиђу два обитателя Сибирїе, кадъ су ловили по шуми Лабской, на два медведчета и узму ий са собомъ кући. После три дана, чрезъ кое време већ су се млади мало препитомили, зачуе се ноћу страшно урликанїе. Обитателя истрче изъ нїови кућа, више любопытни него страшльиви, да виде шта е. Ко ће описати ужасъ нїововъ, кадъ опазе, да е една гомила велики медведа обколяла колебу, у којой су она два мала мечета затворена была, урликаюћи страовито. Као мунъ полете селяци у нїова обиталишта, зграбе брзо сикире и пушке, и тада почне се страшна борба између нѣи и медведа. Као бесни юрише медведи на селяке, кои су се у едной линїи склопили и на нѣи пошли. Прво пуцанъ обори више медведа къ земљи. Али преко лешева свои другога прекуре остали, а осимъ своїю одликовала се една

медведица као бесна, која је по свој прилици морала бити мати млади мечића. Већ су више селяка грлећи угушили, а неке удањем наградили, кадъ едномъ паде на паметь да запали колебу. Текъ кадъ је пламеномъ почела колеба око себе палити, а може бити и збогъ тога што су се мечићи ослободили или изгорели, разиђу се медведи. Осамъ највећи медведа пали су мртви на бојномъ пољу, али и петъ селяка изгинули су, а тридесетъ были су мањ или више ранѣни.

СЛАВНОЙ СПИСАТЕЛЪКИ НЕМАЧКОЙ ГОСПОЊИ ТАЛФИ.

Која је наше народнѣ песме на немачки превела, и къ познању Немаца и Енглеца са именовъ и литературомъ Срба много принела, поднели су неки одъ млади Срба кои се у Берлину изображавају, слѣдујућу благодарностъ.

„Племенита Госпо!“

Србскій народъ, немогући по судбини својој напредакъ образованогъ света делити, био је међу благословенимъ народима културе крозъ векове само као гомила робова познатъ и често именовъ разбойника и пуштаја означаванъ. Непознате биле су носіоцима цивилизације Европске племените идеје, које народъ србскій ране и одушевљавао, као и драгоцене клице, које је духъ његов одъ части обелоданио, одъ части у себи скривао. Место наклоности образованогъ света зато пожиѣо је народъ нашъ ненаклоностъ, место сажалена средњихъ за твоју несрећу, — презрѣнъ.

Но и тај опорый судъ нѣ га могао за вавекъ пратити. Човечный народъ немачки, који је своју народа значај са одушевленѣмъ припознао, нѣ ни овде изостао. Вама племенита Госпо! и вашемъ богатомъ духу припада честь што је нашъ народъ закрилъ и прибѣжиште нашао. Вы сте се створовима духа његовогъ као вестница понудили, ви сте вредностъ његову западу огласили и надъ онимъ предрасудама поругу изrekli. И какво узвишујуће чувство за васъ при помислу да сте тиме народу едномъ, кој на позоришту Европе не својомъ материјалномъ снагомъ већ само своимъ тежњима и способностима светли, — тако драгоцену притяжанъ олакшали!

Примите зато, поредъ награде коју већ имате — свести дѣла нашегъ и благодарностъ одъ насъ коима је ваша племенита отачбина Прайска своја заведенія просвете гостолубиво отворила: у име нашегъ одабраногъ народа, које га изображени кругови име ваше јошть као съчешћу и поштованѣмъ спомину, у име своју пріятеља душевногъ напредка, који вы тако снажно негујете и подпомажете.“

Г. Професорка Талфа одговорила је участницима писма овогъ слѣдујуће:

„У вашемъ писму изражене мисли ваше чествую, ме и тронавао и мило ми је да вамъ радостъ мою о томе могу изјавити.“

Старајући се да име Србско са западомъ Европе поногућству упознамъ, наша самъ у повереномъ занимаю са онимъ бисеромъ, ваши народнѣ пѣванія доволно награде. Дай боже! да младо стабло подижуће се литературе Србске изъ овогъ драгоценогъ спода проникне, а не у соку туђе културе, кој се лако осуши, да живота тражи! — и да народъ вашъ, као и изванъ домовине своје већ еданпутъ значај онај добіе, који му његове физичне и душевне моћи обећавао неодкупи ову двојку користь

губиткомъ своје особености и своје многбројни патриотични врлина!“ *)

НЕКЕ ЧЕРТЕ ИЗЪ ЖИВОТА ВЕЛИКИ ЛЮДИ.

У непросвѣтенимъ временима трпили су много учени люді и поете одъ њиовы савременика. Бывали су гонѣни, ерѣ је светъ о њима мислио, да су у союзу съ ђаволима, па и сами учени попови нису се одъ овогъ опадања изузимали.

Одъ Корнелиуса Грипе избегавали су као одъ волшебника; прно псето, које га је пратило, држано је безъ свакогъ размишљавања за ђавола, морао је своје званіе, напоследку и своје отечество напустити, и остављѣнъ тако умро је у едномъ шпиталу.

Књиге архимандрита Тритениуса о тайномъ писаню спалѣне су као изобретение ђавольско на јавнимъ местима Немачке.

Галилеи, Петрарка, при кога имену помишљамо само на ватрену любовъ, Декартесъ Цервантесъ, који је Донъ Кишота списао, борили су се противъ највећи гоненія њиовы савременика, у она времена бјаше ватра најболѣ средство за очишћенъ люді а и животиња.

Лафонтенъ је имао већ 22. године, а ништа нѣ научио. Њговимъ родителѣма чинило се да нѣ способанъ ни за какво рукодѣліе. Еданъ данъ дођу му до руке сти, хотворенія Малхербеса. Читао ѣ је, еднako и цѣлу ноћ, и слѣдујућий данъ удуби се у шуму, да ова стихотворенія која је скоро напаметь знао птицама и горскимъ вилама съ узхићенѣмъ изкаже, које му донде нѣ познато было: и које га одъ оногъ дана нѣ никако ни остављало.

Славный Русо утече одъ свогъ майстора сапіе у 18 години. У друштву бјаше сасвимъ неотесанъ; ерѣ нѣ могао ни петъ речій као што треба едну за другомъ изговорити, па и његова глупа слушкиња морала се доста пута његовој глупости смејати. А у вѣштани писменогъ приповеданя био је тако совршенъ, као ни еданъ пре њга, а може бити и после њга. —

ЗАГОНЕТКА.

Погађайте домышляни, како ми је име,
Ко погоди, лепъ му даракъ, некъ се слади њиме.
Нит' самъ жена нити човекъ, к'о што други люди,
Ко ми даде женско име, Богъ нека му суди!
Камо мое лепе среће, да ме нигди нема!
Срамъ и руга небы была я сестрама двема. —
Я самъ грдно чудовиште, и мозакъ ме створи —
„Юпитеровъ?“ — Ахъ! Минерва одвећ мудро збори.
Я и она — ей Господе, да разлике чудне!
Исто као измеђъ главе саньиве и будне. —
Глава съ трупомъ неслаже ми с', а јошть мањ ноге,
Нит' у мањимъ частицама има какве слоге.
Глава ми је черупава, наказна и гадна —
Што ћу далъ говорити я о себи једна! —
Гдигодъ доћемъ, улудни се гнушаю и клоне,
А мой творацъ непрестано мысли да ѣ троне.
Каснѣ ме покрстио, аль остаде руга,
Нити могу другарицамаъ бити само слуга.
Срећа моя, те одскора сажалише с' люди,
Ил' одъ стида — ту некъ свакиј како оће суди,

*) Оба ова писма преведена су с' немцкогъ изъ Берлински новина.

Светъ в еданъ свештеника другій име носи,
 Те чешлви съ лева съ десна све по мојой коси,
 Згладише ме, окитише цвећемъ одъ ружица,
 Сладила се некадъ раемъ нѣова душица!

Малетињъ.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— По достовѣрномъ чувеню можемо јавити да су постављени: секретаръ суда крагуевачкогъ Ђорђе Брдарић, и секр. суда рудничкогъ Божа Божовић за членове суда крагуевачкогъ. Јованъ Печеновић був. членъ суда шабачкогъ; за секр. суда рудничкогъ Стоянъ Обрадовић був. членъ суда шабачкогъ. — За прив. председа-теля суда шабачкогъ постављенъ е Стеванъ Радмиловић членъ суда крушев. а на нѣгово место за члена Свето-заръ Десмировићъ.

— Изъ својо краева јављу да е было великій снегъ пао, о ускресу у Брусници было е снегъ 5 педљи.

— Г. Вукъ Стеф. Караџић присиѣо е овы дана овде у Београдъ.

— Г. Ламперани конзулъ французскій полази овы дана изъ Београда, а на нѣгово место доћиће Г. Монтаньи, до чиѣгъ долазка одправља ће дужность секретаръ конзулата Г. П. Рендардъ.

— Г. Яковъ Живановић постављенъ е за првогъ секретара совѣта.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Паризъ. Вѣсть о смрти маршала Жерарда ускорена е, но опетъ е овај старый воиникъ близу гроба.

— Паризъ. Говоре, да артиљериска дирекція спрема насловъ у ходожественомъ огню за 10. Май п. р. „живіо императоръ.“ Потврђуе се као извѣстно, ако принцъ и узме титулу цара, задовољя ће се само са славомъ Наполеона мира. Републиканци учинили су едно за нѣ сасвимъ неповольно примѣчанъ, да е 10 Май управо онај данъ, кадъ е морао Луй Наполеонъ после саранѣногъ у-става нѣгову владу оставити.

— Новине Конституціонель чине се као да су неку оппозицію (противно владанъ) сгроћу правителства узеле, али то неће, нити може дуго трајати.

— Много се говори о путованю, кое ће президентъ наступаюћегъ лета предузети; но ако бы свуда ишао, гди люди говоре да ће ићи, онда бы морао у еданцутъ на више места бити.

— Базель. Овде е осудио апелационый судъ неке уч-астинике у явномъ изсмеяваню Луй Наполеона.

— Бернъ. Предсѣдатель овдашнѣгъ конзервативногъ одбора объявио е, да ће се скупштина држати у школи я-шеня. У нѣговомъ позиву говори између осталогъ и ово: „долазеће неделъ некъ реши бернскій народъ у нѣговой политичной скупштини да л' се већ кае, што е окончао владу љака туђи бунтовника, кои су за четири године бла-гостанъ и важность старога Берна упропастили и съ тимъ довели станъ неповереня, неволъ и нужде, кои послѣди-це јоштъ се данасъ осећаю; нека каже, оће ли опетъ поставити правителство, кое читаву войску страны бегу-наца съ баряцима и свяркомъ у варошь уводи и држав-нимъ трошкомъ издржава, а противъ свогъ домаћегъ на-рода топове по сокацима намешта; оће ли натрагъ у оно

станъ, гди се нѣе знало, бли надлежателство меана, или меана надлежателство; да л' чезне за управительима, кои се свему, што Бернеръ по старомъ свомъ обичаю почи-туе и обожава, ругаю, грдеће новине уважаваю и молит-ве при воспитаваню деце као непаметне проглашаю; — естъ или нѣе!

— Пешта. Три огромна пароброда граде се овде по американскомъ начину, кои ћеду пловити између Пеште и Беча. Еданъ ће се звати Францъ Јозефъ а другій Ерц-херцогъ Албрехтъ.

— Бринъ. Овде е было излогъ разногъ цвећа овогъ пролећа; а быће као што говоре и на есень.

— Боценъ. У нашой вароши установлява се едно заведеніе за сироте девојке, кое ћеду се за добре слуш-кинѣ изображавати. 12 девојка већ е у то заведеніе примљно.

— Биглезка. Найстарія позоришткinya Биглезке. Ана Кели умрла е 5. Априла у Левисхаму. Имала е 103 год. и играла е скоро на свима театорима Биглезке, Шотланд-ске и Ирландске. Двапутъ е была удата, безъ да е мо-рала свое име променути, еръ оба нѣна мужа презивали су се Кели.

— У Лондону отвара се немачкій театоръ 1 Ю-ния п. р.

— Паризъ. Една прослављѣна позоришткinya дугова-ла е некомъ ѣякеру 200 франака; свръ те суме изда она полицу, коя, по обичаю, нѣе была на време изплаћена Поверитель дође у мало очаянъ, кадъ е разумео, да е пла-та ове вештакинѣ узапћена, а покушество да принадлежи некомъ трећемъ лицу. Како дакле да дође до новаца? споразуме се съ еднимъ сакаціомъ и уступи му форме ра-ди полицу. Овај отиде у свомъ прлявомъ и подераномъ одѣлу къ вештакинѣ, съ дуломъ напуњномъ найрѣавіегъ дувана, уће у салу нѣну и пушећи, моляше читавъ сатъ да му плати. Осамъ дана пркосила е она неповольности ове посѣте, али после доведе е димъ горећегъ дувана у очаянъ, те му набави новце. Правый е поверитель овой госпи новце изъ цепа издимио“ Дакле у диму почива на-шегъ века найвећа снага.

— Карлсруе. Великій Херцогъ лежи на смрти; сва-кій часъ очекую да умре

— Каглиари. Генераль Дурандо отишао е на парной фрегати Говерноло са две кумпаніе у Теманио, да ову ва-рошь и предѣлъ у станъ обсаде постави.

— Трапезунтъ. Као што гласе вѣсти изъ Персіе, тамо е англезкій упливъ сада великій. Новый великій ве-зиръ Мирза Ага Ханъ при свакомъ важномъ случаю пыта англезкогъ посланика Шила за советъ. Дворскій толмачъ Давидъ, любимацъ убіеногъ великогъ везира, Мирзе Тахи Хана, пао е сасвимъ у немилость.

— Смирна. Овде се осећа примѣтна оскудица ура-ня. Лайнски скакавци, кои су усевима много шкодили, о-ставили су у земљи своя яя, и да бы се ова колико е могуће више утамила, объявио е паша, да ће за сваку оку яя одъ скакаваца платитъ 4 гроша. На овај гласъ млога се сиротиня одала на сабиранъ яя, и досадъ е ску-пила 5000 ока.

— Паризъ. Полицайный министерь издао е свима префектима налогъ, да ни едногъ изгнанника нешилъ у Белгію него да имъ да пасоше за англезку.